

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות מרן פוסק עדת תימן הרה"ג יצחק רצאבי שליט"א

פרשת שלח לך | כ"ה סיון תשפ"א | 05.06.21

פעילות העמותה

כולל יום

כולל ערב

בית כנסת בלדי

בית כנסת שאמי

שיעורי תורה

דף היומי

תהילים לילדים

גמ"חים

כניסת שבת 19:15

יציאת שבת 20:28

פרשת שלח-לך | חבירך לא מרוצה - גם הקב"ה לא רוצה הרב יאיר שרפי הי"ו

בסוף פרשתנו מצוה התורה על מצות ציצית, הגאון ר' דוד משרקי (מורחיו) זצ"ל מחבר ספר שתילי זתים על הש"ע, כותב בריש סימן ח' וז"ל: ועל כל מצוה שאדם עושה, יתן תודה ושבח להקדוש ברוך הוא שנתנה לנו וזיכנו בה, לקבל על ידה השלימות העליו בעולם הזה ובעולם הבא. והטעם שתקנו הברכות בלשון נוכח ונסתר, מפני שהקב"ה נגלה ונסתר, ונגלה מצד מעשיו ונסתר מצד א-להותו. וגם הנשמה נראית ונעלמה, לכן הנשמה מברכת בנוכח ונסתר, כמו שנאמר "ברכי נפשי את יי" וכל קרבי את שם קדשו (תהילים קג,א) והברכה היא כדיבור הפה ובמחשבת הלב, הלב נעלם והקול נשמע. והאדם מורכב גוף ונשמה, וראוי היה לו לידבק בקונו ולעמוד נכחו תמיד מצד נשמתו, אלא שאינו יכול מצד גופו, לכך ברכתיו נכח ונסתר. עכ"ל מהרד"מ סימן ח', ס"ק ב'.

במצות ציצית אנו מוצאים את האיוון הנכון בין הרצון לקיים את מצות הבורא יתברך בו בזמן שמירת רכושו של הוולת. בשו"ע (או"ח סימן יד', סעיפים ג-ד) כתוב שאם אדם שאל טלית מצוייצת מחברו, הוא יכול לברך עליה, מדוע? כיון שנוח לו לאדם שיעשו מצוות בממונו, ולכן מסתבר שבעל הטלית נותן לחברו במתנה (על מנת להחזיר) כדי שהטלית תהיה שייכת לחברו ואז הוא יוכל לקיים את המצוה כהלכתה וגם לברך עליה (החייב להטיל ציציות בבגד זה דוקא אם הכסות שייכת לך שנאמר "גדלים תעשה לך על ארבע כנפות כסותך" וכיון שצריך שהטלית תהיה שלך, ונוח לו לאדם שיעשו מצות בממונו חברך נותן לך את הטלית במתנה. ואם הטלית מונחת במקומה ובעליה אינם, כתב השו"ע שמותר לקחת ולברך עליה, ובלבד שיקפל אותה אם מצאה מקופלת. מדוע? מאותה סיבה שפרטנו לעיל, שנוח לו לאדם שיעשו מצוות בחפציו. אך יש לשים לב! כל זה דוקא אם חבירך אינו מקפיד שמשתמשים בחפציו ומסתמא אינו מקפיד אם הוא ימצא את הטלית שלו מקופלת בכיס שלה. וכתבו האחרונים שאם לקחת את הטלית ונקרעו הציציות (והחזרת לחבירך בלא לפייסו ובלא לתקן הציצית) נעקר המתנה למפרע ונמצא שלא קיימת מצות ציצית ואף הברכה שבירכת לבטלה. (ובאתרוג, גזירת הכתוב היא "ולקחתם לכם" ודרשיון לכם - משלכם, צריך שיהיה ממש שלך ולא יועיל לשאול מחברו עד שיתן לו מפורשות במתנה על מנת להחזיר.)

אתה הראת לדעת, על אף הרצון העז לקיים מצוה אפילו מהתורה, הזהר שלא תצא תקלה תחת ירך באופן שיגורם נזק במישרין או בעקיפין לחבירך.

"אין לך אדם שאין לו שע"ה"

מתוך שולחן ערוך המקוצר של הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

סימן ח' - הלכות ציצית

[יז] אין מנהיגו להתעסף בטלית כעטיפת הישמעאלים, וגם אין אנו מגביהין צדדי הטלית מזה ומזה על הכתפיים אלא עוטפים בה את הראש והכתפיים עד סוף הגב או כמחציתו, וכל ארבעת הכנפות והציציות משתלשלות לְפָנֵים. ואם הטלית רחבה, מקפלים קצתה על קצתה בצד הגב, או פושטין אותה כלפי מטה. ומה שאמרו חז"ל שמשליכים שתי ציציות לפניו ושתיים לאחוריו, אינו אלא בשעת העיסוף אחרי הברכה, שכשהוא עומד ואוחז את הטלית פרושה, אז הם שתיים למעלה לצד הפנים ושתיים מאחוריו למטה. מיהו גם כפי מנהג עטיפתו, יכול המחמיר על עצמו להיות מסובב במצוות כל קְשֶׁךְ העטיפה, על ידי שיחזירם שתיים לצד אחוריו, אעפ"י שאינם אחוריו ממש. והעוטפים רק סביב ראשם וצוארם בלא מקצת גופם, צריך למחות בהם, כי עיקר העטיפה היא בגוף:

[יח] שניים או שלושה ויותר, העומדים להתעסף כאחת, דהיינו לכל הפחות בתוך כדי דיבור, עדיף שאחד יברך בקול-הם ויכוון להוציאם ידי-חובתם וגם הם יתכוונו לצאת, משום כְּרַבְעֵם הדרת מלך. וכשמסיים הברכה יענו אמן ויתעטפו. וכן הוא מנהיגו בזה ובכיוצא בזה, כגון בברכת הלל ולולב וספירת העומר ולבנה. מיהו נראה שבזמנינו טוב שכל אחד יאמר עמו בלחש, שמא אינו בקי לכוון להוציא ידי-חובה, או אינו נותן לב לדבר. ויסיים קודם לו שלוש תיבות, כדי שיוכל לענות אחריו אמן:

[כה] השואל מחבירו טלית רק כדי לעלות לספר תורה או לעבור לפני התיבה וכיו"ב, יש ספק אם לברך עליה, עליך יתכוון שאינו רוצה לקנותה, ואז לכולי-עלמא אינו צריך לברך. אבל על טלית הקהל, אפילו אינו נוטלה רק לעלות לתורה וכיו"ב, צריך לברך עליה דהוי כשלו (וטוב להתכוין בפירוש לשם מצות ציצית, ולא מפני כבוד הציבור בלבד):

זכות הלימוד בעלון להצלחת: רחמים בן שלום שרפי ורעייתו טובה וב"ב, מאיר בן יחיא חג'בי ורעייתו צפירה וב"ב

כתוב בסוף פרשת שלח לך, דָּבַר אֶל כְּנִי וְשָׂאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעִשׂוּ לָהֶם צִיצִית וּגו' [במדבר ט"ו, ל"ח]. תרגום המלה 'ציצית', היא 'כרוספדין'. אבא מארי זצ"ל, אמר לי בזקנותו, כי הוא מחזיק טובה למארי שלו, כי כאשר הוא ילד, הוא עלה לתרגם, וכשהוא הגיע למלה הזאת, כיון שזאת מלה קצת קשה, אז המארי שעמד מולו, והרגיש שהוא מתלבט ומתקשה כיצד לבטא זאת, הקדים ולחש לו כיצד צריך לקרוא את המלה הזאת, 'כרוספדין'. ואז הוא קרא אותה מבלי להסתבך ולהתבלבל. הוא זכר שהמארי הציל אותו מן הבושה, ומן הטעות. מספרים על הרה"ג אברהם גניחובסקי זצ"ל, הוא היה נשיא המרכז הארצי לטירת המשפחה, שהוא ישב פעם באוטובוס, ובאה אשה חצופה, וישבה על ידו. בדור שלנו, מצוי שהנשים חצופות, בעוה"ר, אינן מתביישות. אותה האשה, לא פחות ולא יותר באה והתיישבה ליד הרב. מה הוא יגיד? הוא לא רצה לבייש אותה. מה עשה? הוא אמר לה, 'יש לי כרוספדין'... ההיא חשבה, שזאת מחלה מדבקת... והיא נבהלה וברחה מן המקום. אמנם, מותר לשנות מפני השלום, כפי שאמרנו בתחילת השיעור לגבי אהרן שהיה אוהב שלום ורודף שלום, אבל בני"ד הוא אמר את האמת. אלא שהיא לא הבינה. זו חכמה. מניין לה לדעת, שכרוספדין פירושו ציצית בארמית? צריכים לדעת, כי הדור שלנו אינו מחונך. אצל אלו הרחוקים מן התורה, הדבר גרוע מאד. אבל אפילו במחנה שלנו, צריך לחנך את הילדות לבושה ולצניעות. ידוע מה שכתוב במסכת קידושין [דף ע' ע"א], אמר ליה, תיתי דוגו [פירש רש"י, 'תבא בתי שכך שמה'], תשקין. אמר ליה, הכי אמר שמואל, אין משתמשים באשה. קטנה היא? בפירוש אמר שמואל, אין משתמשים באשה כלל, בין גדולה בין קטנה. מפרש רש"י, אין משתמשין באשה, שלא ילמדנה להיות רגילה בין האנשים. צריך לחנך את הילדות, מגיל קטן, להתרחק מן הגברים. לא להתקרב לבנים. חשוב מאד, לחנך לצניעות, מן השרשים. לצערנו, הדור שלנו לא קיבל את החינוך הנכון לצניעות. בעוה"ר, מבלי שימת לב, מושפעים מן הסביבה, מן הגויים, או מאלה שהם 'תואם גויים'... הדבר משפיע, מבלי שנושים לב. לכן, אנחנו צריכים שלא לאבד את הדרך, ולדעת כי בעוה"ר בקרוב יתקיים בנו, פ' הנה החשך יכסה ארץ, ויערפל לאפים, ויעלך ירח ימי, וכבודו יעלך. ויבא ישיעיהו ס', ב' המקום ברוך הוא יזכנו לגאולה שלימה בקרוב במהרה בימינו, אכ"ר.

הרה"ג משה רצאבי הי"ו, ראש הכולל "פרי צדיק".

מתוך ספר בנין משה חלק ב'

ל"ט מלאכות

כללי ט"ל מלאכות ותולדותיהן, ושאר דברים שאסרו חכמים בשבת | לשבות ממלאכה בשבת, עונש המחללה

א) אמר השם יתעלה, "ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבות", זו מצות עשה לשבות ממלאכה ביום השבת. ועוד הזהירו ואמרו: "ויום השביעי שבת ל"י א-להיך לא תעשה כל מלאכה", זו מצות לא תעשה. ונכפלה מצות שמירת שבת בתורה שתיים עשרה פעמים. וכל העושה מלאכה בשבת, הרי זה ביטל מצות עשה, ועבר על לא תעשה: ומה הוא חייב על עשיית מלאכה. אם עשה ברצונו בזדון, חייב כרת, ואם היו שם עדים והתרו בו שלא יעשה ועשה, חייב סקילה (כמו שציווה ה' את משה במדבר שימיתו את המקושש בסקילה באבנים על שחילל את השבת, כמו שנאמר בתורה בסוף פרשת שלח). ואם עשה בשגגה שלא ידע שמלאכה זו אסורה בשבת, או שלא ידע שהיום שבת, חייב קרבן חטאת. ובזמן הזה, שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כפרה, התשובה מכפרת על כל העבירות:

חילי חסידותא

מאת חגי קומימי הי"ו

הדבר הגרוע ביותר הוא כאשר יהודי משלים עם מציאותו! כך אמר הרה"ק רבי משה מקוברין ז"ע (ואותו צדיק מרגלא בפומיה לומר שיום שהוא אינו עושה בו טובה ליהודי, אינו נחשב בעיניו כיום!) מסביר הרה"ק מסלונים שזו העבודה של בני מררי, שהם היו במדרגה של "מרירות" בעבודת ה', וכל עבודתם הייתה לא להשלים עם זה. מרירות בעבודת ה' פירושה - שכשם שמר לי לאכול לימון/צנון וכדו', כך מר לי הקשר עם ה' יתברך ותורתו. ממילא: מר לי בתפילה (ומשם הדרך קצרה לשכוח את קדושת ביהכ"ס והלכות תפילה), מר לי בזוגיות, מר לי בחברותא, מר לי בחינוך הילדים, מר לי בחגים ושבתות, פשוט מר!! וכן על זה הדרך.. (פעם אמר לי ת"ח גדול, שאם מר לך בעבודת ה' התחלופה שהיצר מציע - היא מתיקות בעברות ותאוות). בתוכינו מונח לו "מררי קטן" (זו עובדה! ברגע שמבינים שהתורה היא פנימית ועמוקה, כל מושג שמונח בה, גם מונח בתוכינו). בתוכינו פירושו - שבתוך עבודת ה' שלנו, אנו פוגשים זאת. ומסבירים לנו חז"ל שאל לנו להשלים עם זה. להשלים פירושו - שאין לי שום תקווה שארגיש אחרת בחיים שלי, בשבילי זוהי המציאות. פעם אמר לי אדם, שיש אנשים שמאמינים שהם נולדו עם תכונה מסוימת ואין שום אפשרות לשנותה. מי שנולד ביום שבו נולדו העצלנים/העייפים/הכעסנים/ההססנים כך כנראה גזר עליו משמיים. חלילה לנו לחשוב כך, זו כפירה בה' יתברך. **אם כן, אז מה עושים?** להאמין שיכולה וצריכה להיות לי מציאות טובה רוחנית וגם גשמית בעולם הזה, כפי שה' מאמין שכך אמור להיות לי. וכך להאמין בזה כל יום מחדש! כי עבודתנו היא - לא להשלים עם זה... אשרינו!

דקדוקי וצחצוחי לשון

מארי שרון ברזילי הי"ו

לשאלות והבהרות ניתן לפנות לטל 054-2442256

הכלל: אם אפ"ס פסוק תנועה גדולה - תנועה פתוחה, כלומר כלי הדיבור נשארים פתוחים כגון המילה "הוא". ניתן לבטא הברת האות ה"א כל עוד יש לנו אוויר. תנועה קטנה - תנועה סגורה, כלומר כלי הדיבור יסגרו כתוצאה משוא נח או דגש חזק בהברה הבאה. כגון המילה "אב", השוא נוח (למרות שהוא לא כתוב) תחת האות ב"ת סוגר את הברת האות אל"ף. פיתוחי חותם - תנועות גדולות, נחם כל מכה - תנועות קטנות. סימן התנועות הגדולות - פיתוחי חותם פי - חירק מלא, תו - שורק מלא, תי - צריחו - חולם מלא חולם חסר, תם - קמץ עם נעיצ. סימן התנועות הקטנות - נחם כל כֶּזֶה - ו - חירק חסר, תם - פתח, קל - קמץ קטן, ס - שורק קבוץ, קָה - פתח סוגל **הסבר**: ישנו מילים בהן תשתנה תנועת אחת האותיות מתנועה גדולה לתנועה קטנה כאשר המילה מוטעמת באחד מהטעמים אתנחא או סוף פסוק טעמים אלו מכונים טעמי הפסק מאמר. כלומר, סוף הפסוק הוא הפסק המאמר של הפסוק בעוד שהאתנחא מחלק את הפסוק לשני חלקים מה שיוצר מעין הפסק מאמר משני בתוך הפסוק. שני הטעמים הללו נחשבים בדרגתם להפסקים המובהקים בפסוק לכן הם מכונים עפ"י חכמי הדקדוק "קיסרים" כאשר סוף הפסוק הוא הקיסר הראשון והאתנחא הוא קיסר משני. דוגמא לחלוקת הפסוק ויִשְׁלַח אֶתְּם מִטֶּה מִמִּדְבַּר פָּאָרוּ עַל־פִּי יְיָ כֻלָּם אֲנָשִׁים רֵאשִׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הַקָּה: (י"ג ג') דוגמא לשני התנועה המלם "מִצְרַיִם, כְּנַעַן, לִילָה" ישתנו ל "מִצְרַיִם, כְּנַעַן, לִילָה" דוגמא בפרשה ויִשְׁלַח אֶתְּם מִטֶּה לְתוֹר אֶת־אֶרֶץ כְּנַעַן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם עֲלֹ זֶה בְּנִגְבַּ וְעֵלִיתֶם אֶת־הַהָרִ: (י"ג י"ז) דרגה מתחת לטעמים אלו נמצאים שלושה טעמים המכונים עפ"י חכמי הדקדוק "מלכים" והם: סְגוּלָתָא - מחלק את הפסוק לשלושה מקטעים ולעולם תבוא במקטע הראשון. זקף על כל צורתיו (זקף קטן, זָרְבֹן וְזָקָה גְדוֹל) סְפָחָא לעיתים גם לטעמים אלו יהיה דין של הפסק מאמר וזו תשתנה התנועה בהתאם.

לדוגמא שִׁלְחֵלְךָ אֲנָשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת־אֶרֶץ כְּנַעַן אֶת־אֶרֶץ נִתְּן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אַחָד אִישׁ אַחָד לְמִטֶּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלְחוּ כָל נְשִׂיא בְּהֵם: לוקף שהוא ה"המלך" ה"חוק" המקטע השני בתחום שליטתו של סוף הפסוק יש במקרה זה דין של הפסק מאמר. לְמִטֶּה אֲפָרַיִם הוֹשֵׁעַ בְּרִזְוֹן: הטפחא הינה ה"מלך" היחיד בפסוק שגורם לחלוקת משנה.

מתוך אוצר הסימנים בהוצאת ר' אבישי מרחבי הי"ו

בפרשתנו ה' מצווה את משה רבינו לשלוח שנים עשר מרגלים (אחד לשבט). המרגלים המוכרים לנו הם כלב בן יפונה משבט יהודה והושע בן נון משבט אפרים יהושע היה גם תלמידו של משה רבינו. משה הוסיף להושיע את האות 'י' וקרא לו יהושע, רש"י בפסוק ט"ז כותב שהוא התפלל עליו "י-ה יושיעך מעצת מרגלים". המרגלים עשו כמצוות משה וריגלו את ארץ ישראל וכשחזרו סיפרו את מה שראו, אך ישנו פלא גדול עשרה מרגלים ראו דברים לא טובים ואילו ה-2 מרגלים האחרים סיפרו דברים אחרים. **השאלה היא:** איך זה יתכן?! הרי כל המרגלים הלכו ביחד! **התשובה היא:** שעשרת המרגלים לא הצליחו לראות את קדושתה של ארץ ישראל ואילו כלב ויהושע ראו מקום קדוש ונשגב מקום שטוב לחיות בו ולכן הם לא הוציאו את דיבת הארץ אך שאר המרגלים ראו עצים ואבנים וענקים וארץ אוכלת יושביה **לפעמים כל מה שאנו צריכים זה להסתכל מזווית אחרת על הדברים.** כשיורד גשם בחוף אדם שמסתכל החוצה ויראה "בוץ" אדם אחר יכול לראות "אדמת ארץ ישראל רטובה" הכל זה עניין של הסתכלות.

הרה"ג יחיא יצחק הלוי זצ"ל | הרב הראשי והראב"ד ליהדות תימן

נולד בתמוז תרכ"ז ונפטר בי"א סיון תרצ"ב
נולד בצנעא בשנת תרכ"ז, נצר למשפחה שממנה יצאו ת"ח ועסקנים מסורים.
אביו ר' משה היה מראשי הקהילה ואמו רחמיה בתו של הר"ר שלום מוצורה זצ"ל אחד מגדולי רבניהם של יהודי תימן. רבנו יחיא קיבל ראשית לימודו וחינוכו אצל סבו ר' שלום. בשנת תרס"ב נבחר לראב"ד ובשנת תרס"ה נבחר לרב ראשי לכל גלילות תימן ובכהונה זו נשא קרוב לשלושים שנה עד יום פטירתו. על כתפיו הרחבות נשא את כובד משא העם כלפי פנים וכלפי השלטונות בהיותו תל פיות שהכל פונים אליו מכל קצות תימן ואפילו מעבר לגבולותיה. עשרות מכתבים היו מגיעים אליו בכל שבוע, מהם המבקשים עזרה למצוקתם מאימת גזירות השליטים העריצים החוסים בצילם, מהם שאלות בענייני הלכה. וחלק קובלנות שבין איש לרעהו ובין איש לאשתו. ועם כל טרדותיו היום-יומיות סייעו לו מן השמים לענות על כל הפניות והשאלות. העמיד דור חדש של רבנים ות"ח, מהם שמשו כרבני קהילות ומונהיגים רחניים במקומותיהם ובמושבותם, מהם זכו ושרתו בארה"ק כיושבי על מדין וכרבנים שזו לכהן ברבנות באר"י. לתלמידיו המובהקים הצמאים לשמוע מפיו דבר ה' ולא סיפק ללמד אותם כל היום, היה מוצא אותם בעוד לילה בבית מדרשו, וכשומעי לקחו שנתו בצמא דברי תורה מפיו, מי בגרסא ומי בסברא, ומי שניהן ביחד. וכדרכו בשיטת לימודו היה מעודד למשא ומתן בתלמוד ובהלכה. זכותו תהא מגן וצנה בעדינו. ת.נ.צ.ב.ה

האם מותר להשתמש בכהן והאם מועילה מחילתו ומה הדין ברופא כהן?

למדנו השבוע: ר' חנינא היה בקי ברפואות דאמר ר' חנינא מעולם לא שאלני אדם על מכה פרדה לבנה והתרפאה המכה.
בירושלמי מובאר: (ברכות פ"ח ה"ה) המשתמש בכהונה מעל **ומובא בהגהות מרדכי:** (גיטין פ"ה) מעשה בכהן אחד שיצק מים על ידי רבינו תם והקשה תלמיד אחד דלכאורה הרי זה משתמש בכהן והשיב ר"ת שבזמן הזה אין בכהנים קדושה כיון שאין בגדי כהונה עליהם והקשה שוב אותו תלמיד לר"ת דא"כ כל עניי הקדושה כגון לעלות ראשון לא נעשה להם ושתק ר"ת.
והשיב רבינו פטר: (מבעלי התוס' שגם בזמן הזה יש בכהנים קדושה אלא שמועיל מחילה שלהם ולכן יכל ליצוק מים ע"י ר"ת וכן פסק הרמ"א (או"ח קכח' סע' מה').
והקשה הט"ז: (שם) הרי כהן הנושא גרושה כופים אותו להוציאה שאין זה כבוד הכהונה ומדוע לא מועיל מחילתו.
ולכן כתב הט"ז: דמה שמועיל מחילתו דווקא היכא שיש לכהן רוח ממוני או נחת רוח מזה ובלאו הכי אין מועילה מחילתו ואע"פ כן בדברים שהתורה אסרה בפירוש כגון לישא גרושה לא מועיל מחילתו
ובברכי יוסף כתב: (שם) שרוב הראשונים חולקים על רבינו פטר וס"ל שאין מועיל מחילה
ובשו"ת זרע חיים: (סימן כז') נשאל האם יש בהליכה לרופא כהן משום השתמשות בכהן וכתב להוכיח מהגמ' אצלנו שהיה שואלים את ר' חנינא בדיני רפואות והרי ר' חנינא היה כהן כדמוכח בבכורות (נא') שהיה מקבל מעות פדיון הבן ובטעם ההיתר נראה לומר דהנה לשיטת שמועיל מחילה פשיטא שמותר ע"י מחילתו וגם לסוברים שלא מועילה מחילה שאני רפואה שחייב הרופא את החולה וכמו שכתב הרמב"ם (פירוש המשניות נדרים פ"ד מ"ד) שחייב הרופא מן הדין לרפאות חולי ישראל והוא בכלל מה שאמרה התורה "והשבת לו" לרבות את גופו שאם ראהו אובד ויכול להצילו הרי זה מצילו בגופו או בממונו.
להלכה כתב בהלכה ברורה: (סימן קכח') להשתמש בכהן שמחל הרוצה להקל יש לו על מה שיסמוך ובפרט היכא שיש לו רוח ממוני או קורת רוח ומ"מ אין להשתמש בכהן תשמיש של בזיון כגון ליטול ידיו וכו' אע"פ שמחל.

דף היומי השבוע דף מ"ט - נ"ה

בית הכנסת
"עץ חיים" נוסח בלדי
 גפן 17 בחניה

בית הכנסת
"שתילי זיתים" נוסח שאמי
 אלון 9 ביה"ס מעיין האמונה קומה 2

שיר השירים - 18:55
 מנחה וקבלת שבת - 19:15
 שחרית תיקון - 07:00
 המהולל - 07:15

ערב שבת - פלג המנחה
 שיר השירים - 17:20
 מנחה וקבלת שבת - 17:50
 תיקון והודו - 07:00
 שחרית שבת - 07:30

שיעור תורה בשבת קודש הלכות שבת מפי הרב יאיר שרפי - 15:30 בבית הכנסת "עץ חיים"

מנחה משותפת - 16:30 בבית הכנסת "עץ חיים"

שחרית בחול - 06:45
 מנחה וערבית - סמוך

מתמאנה - 19:48
 ערבית מוצ"ש - 20:18

תהילים לבנים נוסח ספרדי
 ביה"כ השאמי - 14:10

תהילים לבנות
 ביה"כ המרוקאי - 13:00

תהילים לבנים נוסח תימן
 ביה"כ השאמי - 13:10

שיעורים בימות החול
 ביה"כ הבלדי

שיעור הדף היומי
 ע"י מג"ש דניאל אהרון
 20:30

שיעור הלכה ומוסר
 ע"י הרב ליאור ידעי
 יום חמישי, 21:30

תהילים לבנות
 מידי שבת
 בבית מש' ג'אנח
 גפן 17 קומת בניסה
 בשעה 15:00

זכות הלימוד
 בעלון השבוע להצלחת
 מארי שרון ברזילי וב"ב

בית הכנסת	כתובת	שיר השירים	מנחה וקבלת שבת	שיעורי תורה	שחרית	מנחה	ערבית מוצ"ש
דרכי אבות (בלדי)	אתרוג 5	25 דק לפני כניסת שבת	בכניסת השבת	הרב אסף טייבי 16:00	07:15	17:00	10 דק לפני צאת שבת
אמונה ודעת (נוסח תימן)	כלנית 20 שכ' הפרחים	20 דק לפני כניסת שבת	בכניסת השבת	רמב"ם הרב מנחם 14:30	07:00	16:00	10 דק לפני צאת שבת
שיר חדש (בלדי)	אורן (חזון שמעון)	20 דק לפני כניסת שבת	5 דק אחרי כניסת שבת	הרב ליאור ידעי 16:30	07:30	17:15	5 דק לפני צאת שבת
ויאמר ליעקב (שאמי)	רימון 8 (כנפי רוח)	20 דק לפני כניסת שבת	בכניסת השבת	הרב שאול יוסף 15:45	07:30	17:00	10 דק לפני צאת שבת
תפארת בנים (נוסח תימן)	מרגלית 5 (תלמי הדר)	20 דק לפני כניסת שבת	בכניסת השבת	הרב אברהם בן אסולין 17:30	08:00	17:00	10 דק לפני צאת שבת

התכנים ההלכתיים נלקחו מהאתר יד מהרי"ץ - פורטל תורני למורשת יהדות תימן yad@maharitz.co.il - בו תמצאו תכנים רבים נוספים בענייני הלכה ומנהג התכנים

צ'ולינט בשרי | צ'ולנט פרווה | שתיה קרה | קוגל, ביצים, חמוצים, לחמניות מזונות

ליל שישי
ב'מולארד' זה גדול!

הצ'ולנט של חריש

מידי יום חמישי בשעות 18:00 - 23:30 בפרגולה של ביכנ"ס 'מקדש שלמה' רח' ספיר 28, חריש

למעוניינים לזכות בהחזקת אברך בלימודי הכולל
 "הסכם יששכר וזבולון"
 לפרטים: איתמר עובד 053-3453020

פרטי חשבון לתרומות:
 בנק לאומי (10) סניף 954 מס' חשבון 7152226 | להעברה בכיס: 054-6812981
 לפניות: ר' יאיר שרפי 052-7166601
 לפניות במייל/תגובות ניתן להשאיר הודעה בכתובת na0546812981@gmail.com

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת יחיא בן מחפוד חג'בי וזהרה בת סאלם חג'בי ת.נ.צ.ב.ה.

בריתיקה ועיצוב: יפית אהרון 052-5953030